

הלכות טמאת צרעת פרק ג

א. אין המחיה סימן טמאה, עד שתהיה כעדשה מרבעת או יתר על זה; וכמה שעורה כדי צמיחת ארבע שעורות, שנים ארך ושנים רחב: והוא שתהיה המחיה באמצע הבהרת, והבהרת מקפת אותה מכל צד; והיא יתרה על המחיה, רחב שתי שעורות מכל צד או יתר.

ב. אבל אם היתה המחיה בצד הבהרת, אינה סימן טמאה; היתה מפזרת, כגון שהיה בשר חי כחרדל במקום זה ובשר חי כחרדל במקום אחר אף על פי שהכל באמצע הבהרת, אינן מצטרפין לבעדשה: עד שיהיה במקום אחד באמצע הבהרת, כעדשה מרבע או יתר.

ג. המחיה מטמאה בכל מראה בין שהיה מראה המחיה אדם, או שחור, או לבן: והוא, שלא יהיה הלבן מארבע מראות שבארנו.

ד. אין המחיה סימן טמאה, עד שתהיה בגופה שלבהרת. פיצד: בהרת שהיה באמצעה שחין או מכה או מחיתן או בהק, והמחיה בתוך השחין או בתוך המכה או בתוך מחיתן או בתוך הבהק אף על פי שהמחיה באמצע הבהרת, אינה סימן טמאה: מפני שהיא בתוך השחין או המכה או מחיתן, או בתוך הבהק.

ה. וכן אם הקיף השחין או מחיתו, והמכה או מחיתה, והבהק את המחיה, או שנסמך אחד מהן למחיה מצדה, או שחלק אחד מהן את המחיה ונכנס לתוכה אינה סימן טמאה; והרי זו כבהרת שאין בה סימן, ויסגיר.

ו. הלכו להן השחין או המכה או הבהק שהיו תחת המחיה, או שהיו בצדה, או שהיו מקיפין אותה, או שהיו נכנסין לתוכה, ונמצאת המחיה לבדה בתוך הבהרת בסוף שבוע ראשון, או בסוף שבוע שני הרי זה יחליט; ואם לא הלכו להן, יפטר.

ז. המחיה סימן טמאה לעולם בין שקדמה מחיה את הבהרת, בין שקדמה בהרת את המחיה: לפי שלא נאמר בה, "והיא, הפכה" (ויקרא יג). זה שנאמר בתורה "והיא, הפכה" שער לבן; ומחית בשר חי, בשאת" (שם) אינו צריך לשניהן, לשער ולמחיה; אלא כל אחד מהן סימן טמאה. ולא נאמר שער לבן עם המחיה, אלא לתן שעור למחיה שתהיה כדי לקבל שער לבן, שהוא שתי שעורות.

ח. בהרת כגריס מצמצם, ובאמצעה מחיה כעדשה מצמצמת הרי זה מחלט. נתמעטה הבהרת, או שנתמעטה המחיה טהור; וכן אם רבתה המחיה שבתוך בהרת זו, טהור: שאין הבהרת מטמאה במחיה, עד שתהיה יתרה על המחיה רחב שתי שעורות מכל צד.

ט. היתה המחיה פחותה מבעדשה, ורבת המחיה עד שנעשת כעדשה הרי זה מחלט; נתמעטה המחיה ממה שהיתה, או שהלכה לה הרי זה כמות שהיה, ואין כאן סימן טמאה.

י. בהרת יתרה מכגריס, ובה מחיה יתרה מבעדשה, ורבו או שנתמעטו טמא: ובלבד שלא תתמעט הבהרת מכגריס, ולא

תַּתְמַעֵט הַמַּחִיָּה מִכַּעֲדָשָׁה; וְלֹא תִקְרַב הַמַּחִיָּה לְסוֹף הַבְּהֵרֶת,
בְּפָחוֹת מִכִּדֵּי צְמִיחַת שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת כְּמוֹ שֶׁבֹאֲרָנוּ.

יא. בַּהֶרֶת כְּגָרִיס, וּבִשְׂרֵר חֵי כַּעֲדָשָׁה אוֹ יֵתֶר מִקִּיף אוֹתָהּ מִבַּחוּץ,
וּבַהֶרֶת שְׁנִיָּה מִקֶּפֶת אֶת הַבִּשְׂרֵר הַחֵי הָרִי הַבְּהֵרֶת הַפְּנִימִית
לְהַסְגִּיר, שֶׁהָרִי אֵין בָּהּ סִימָן טְמָאָה; וּבַהֶרֶת הַחִיצוֹנָה לְהַחֲלִיט,
שֶׁהָרִי הַמַּחִיָּה בְּאֻמְצָעָהּ. נִתְמַעֵט הַבִּשְׂרֵר הַחֵי שְׁפִינִיָּהּ, אוֹ שֶׁהֲלֹךְ
כָּלוּ בֵּין שְׁהִיָּה מִתְמַעֵט וְכוּלָּהּ מִבְּפָנִים, בֵּין שְׁהִיָּה מִתְמַעֵט
מִבַּחוּץ הָרִי שְׁתִּיָּהּ כְּבַהֶרֶת אַחַת, שְׂאִין בָּהּ סִימָן טְמָאָה.

יב. בַּהֶרֶת שְׁהִיָּתָה בְּרֹאשׁ אֶבֶר מִן הָאֲבָרִים, וְהַמַּחִיָּה בְּאֻמְצָע
הַבְּהֵרֶת בְּרֹאשׁ הָאֶבֶר אֵינָה סִימָן טְמָאָה: מִפְּנֵי שֶׁהַמַּחִיָּה חוֹלֶקֶת
אֶת הַנֶּגַע, וְנִמְצָא מִקְצָתוֹ שׁוֹפֵעַ וְיוֹרֵד מִכָּאן וּמִקְצָתוֹ שׁוֹפֵעַ
וְיוֹרֵד מִכָּאן; וְנֶאמַר בְּנִגְעִים "וְרָאָהּ הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, ג; ויקרא יג, ה;
ויקרא יג, יז; ויקרא יג, כז; ויקרא יג, לו), שְׁהִיָּתָה רוֹאֶה הַנֶּגַע כָּלוּ כְּאַחַת.

יג. וְאֵלוּ הֵן רֹאשֵׁי אֲבָרִים שְׂאִינָן מִטְּמֵאִין בַּמַּחִיָּה רֹאשֵׁי אֲצָבָעוֹת
יָדִים וְרִגְלִים, וְרֹאשֵׁי אֲזָנִים, וְרֹאשׁ הַחֹטֶם, וְרֹאשׁ הָעֵטָרָה,
וְרֹאשֵׁי הַדָּדִין שְׁבֹאשָׁה; אֲבָל רֹאשֵׁי הַדָּדִין שְׁלֵאִישׁ, וְהַיִּבְלֹת,
וְהַדְּלוּלִין מִטְּמֵאִין בַּמַּחִיָּה.

יד. וְכָל רֹאשֵׁי אֲבָרִים אֵלוּ, שְׁהִיָּה מְקוֹמָן יוֹשֵׁב כְּגָרִיס מִטְּמֵאִין
בְּנִגְעִים; אֲבָל אִם הָיוּ עֲגוּלִין כָּרֵב בְּרִית בְּנֵי אָדָם, טְהוֹרִין.
כִּיצַד: בַּהֶרֶת כְּגָרִיס בְּרֹאשׁ חֹטְמוֹ, אוֹ בְּרֹאשׁ אֲצָבָעוֹ, וְשׁוֹפֵעַת
אֶלָּךְ וְאֶלָּךְ טְהוֹר: שֶׁנֶּאמַר "וְרָאָהּ הַכֹּהֵן" (ויקרא יג, ג; ויקרא יג, ה;
ויקרא יג, יז; ויקרא יג, כז; ויקרא יג, לו), עַד שֶׁיִּרְאֶה כָּלוּ כְּאַחַד.